



شکل ۱-
مسیر ابتکار کمربند و جاده

از چالش‌های اصلی توسعه تجارت ایران، فقدان شبکه‌های زیرساختی فیزیکی نظیر بنادر پیشرفته، سیستم‌های ترابری و حمل‌ونقل می‌باشد. بعد سخت‌افزاری این پروژه می‌تواند زیرساخت‌های ملموس و عینی مانند راه‌ها، بنادر، بزرگراه‌ها و ارتباطات از راه دور را برای توسعه تجارت کشور فراهم آورد. در بعد نرم‌افزاری نیز قواعد مربوط به شفافیت، مدیریت گمرک، محیط کسب و کار و سایر عوامل نهادی نیز می‌تواند در بستر این پروژه در ایران پیاده‌سازی شده و سهولت تجارت را رقم بزند. باید توجه داشت که بعد سخت‌افزاری و نرم‌افزاری در توسعه، مکمل یکدیگر هستند. در حالت کلی، پیشرفت در کیفیت زیرساخت‌ها از جنبه سخت‌افزاری و نرم‌افزاری، بیشترین مزایا را برای رشد صادرات بویژه برای کشورهای کم‌درآمد در پی خواهد داشت. تأثیر حاشیه‌ای استفاده از فناوری اطلاعات و ارتباطات بر عملکرد صادرات نیز قابل توجه می‌باشد؛ هر چند که گستره این تأثیر برای کشورهای ثروتمند بیشتر است. با توجه به اینکه عملکرد ایران در تمامی شاخص‌های تسهیل تجارت نیاز به بازبینی دارد، می‌توان اهداف این طرح

سه قاره آسیا، اروپا و آفریقا است. در چهارچوب این ابتکار، چین از طریق آسیای مرکزی و غربی با خلیج فارس و دریای مدیترانه و از طرف دیگر با آسیای جنوب شرقی و جنوب آسیا و اقیانوس هند مرتبط می‌شود. (شکل یک)

اجرای این پروژه، سطح وسیعی از دیپلماسی اقتصادی را برای چین می‌طلبد. بر اساس گزارش مرکز تجارت جهانی، [۳] تا پایان سال ۲۰۲۰ تعداد ۱۴۰ کشور در مسیر ابتکار کمربند و راه واقع شده‌اند [۴]؛ این کشورها بالغ بر ۷۰ درصد جمعیت جهان، حدود ۴۸ درصد از مساحت زمین، ۶۵ درصد از تولید ناخالص جهان، بیش از ۴۳ درصد از تجارت جهانی و ۷۵ درصد ذخایر انرژی دنیا را به خود اختصاص داده‌اند. [۵]

همکاری با چین در موضوع ابتکار کمربند جاده، راهبردهایی برای ایران

استقرار نظامات نرم‌افزاری و سخت‌افزاری تسهیل تجارت: ابتکار کمربند و راه، علاوه بر بهبود زیرساخت‌های سخت‌افزاری به بعد نرم‌افزاری اقتصادهای همسو با این طرح توجه دارد. تسهیل تجارت نتیجه اقداماتی است که در این دو بعد به انجام خواهد گرفت. یکی